

P. Szabó Mária

Szerelem

– Megint ez a hülye foci! Én ezt már nem bírom sokáig! Halkítsd le egy kicsit legalább! – a vékonyka, apró termetű öregasszonyt már majd szétvetette a düh. Úgy érezte, a másik mérgezi a levegőt is. „Aludni sem tudok tőle”, morfondírozott magában.

– Jól van anyukám, drága! Nyugi, nyugi! – próbált békülékeny hangot megütni a mosolygós öregember. Jóképű volt, magas, nagydarab, jó tartású, tetszett a nőknek hetvenkét évesen is. Időnként kellett neki a nő, kellett volna. Egyszer, az egyik éjszaka, így foci-meccs után átment az öregasszony szobájába álló szerszámmal.

– Anyu! Anyukám! – suttogott.

Az ijedten hagyta abba a horkolást.

– Mit akarsz? – röppentette a kérdést durván az éjszaka csendjébe. Kelletlenül felgyújtotta a villanyt. Ott állt ágya mellett meztelenül, rózsaszín pocakkal, álló farokkal. Felkapott egy újságot, jó nagyot sózott a meredező szerszámmra.

– Mit képzelsz te rólam? Végigdolgozom a napot, főzök, mosok, takarítok, van bőr a képeden éjnek évadján ideállítani? – harsogta.

Az öreg felszisszent, és dűnnyögve kullogott ki a szobából.

– Keres valakit, ha nem bírsz magaddal, csak engem hagyj békén! – kiabált utána.

– Jól van, anyukám, na! Jól van! Tudod, hogy nem kell nekem senki rajtad kívül.

Azért lent a padon, a ház előtt csapta a szelet a vihorászó, kacérkodó asszonyoknak. Majd amikor felment a lakásba, beleevett az éppen akkor készült, még fortyogó főzelékbe, csak úgy a lábosba, egy kanállal. Az asszony elkezdett sipítózni.

– Hányszor mondtam, ne egyél bele? – lökte félre a forró ételt fújdogáló öreget. Egy perc nyugtom sincs tőled, azután a vége az lesz, hogy megdöglök, te pedig itt fogadhatod a kurváidat. Már nem is bánám, mert megeszed a lelkemet.

– Anyukám, drága, tudod, hogy szeretlek! – válaszolt nevető szemmel, elégedetten. Évek óta nem nyúlt a pohárhoz, ám azelőtt úgy telt életük, hogy minden héten kétszer részegre itta magát. Akkor tört, zúzott, verekedett, innen a gyűlölet. Nem lehetett már kitörölni talmi kedvességgel, éltek egymás mellett, az egyik gyűlölködve, a másik harsogó jókedvvel. Persze ez is a sírba kergette az öregasszonyt. Nem elég, hogy sokáig részeg kiabálástól szenvedett, most nagyhangú vidámság tépázta az évek súlyától meggyengült idegszárait. Alig várta, hogy magára csukhassa szobájának ajtaját, mint most is. Csak az a hülye foci ne lenne, mert ha a tévé halk is, egy-egy gólnál az öreg akkora ovációt csapott, zengett a lakás tőle, na és ha a kapura lövés mellé ment, akkor káromkodástól remegtek a falak. Hirtelen csend lett, vége, vége a meccsnek, az öregasszony fülelni kezdett.

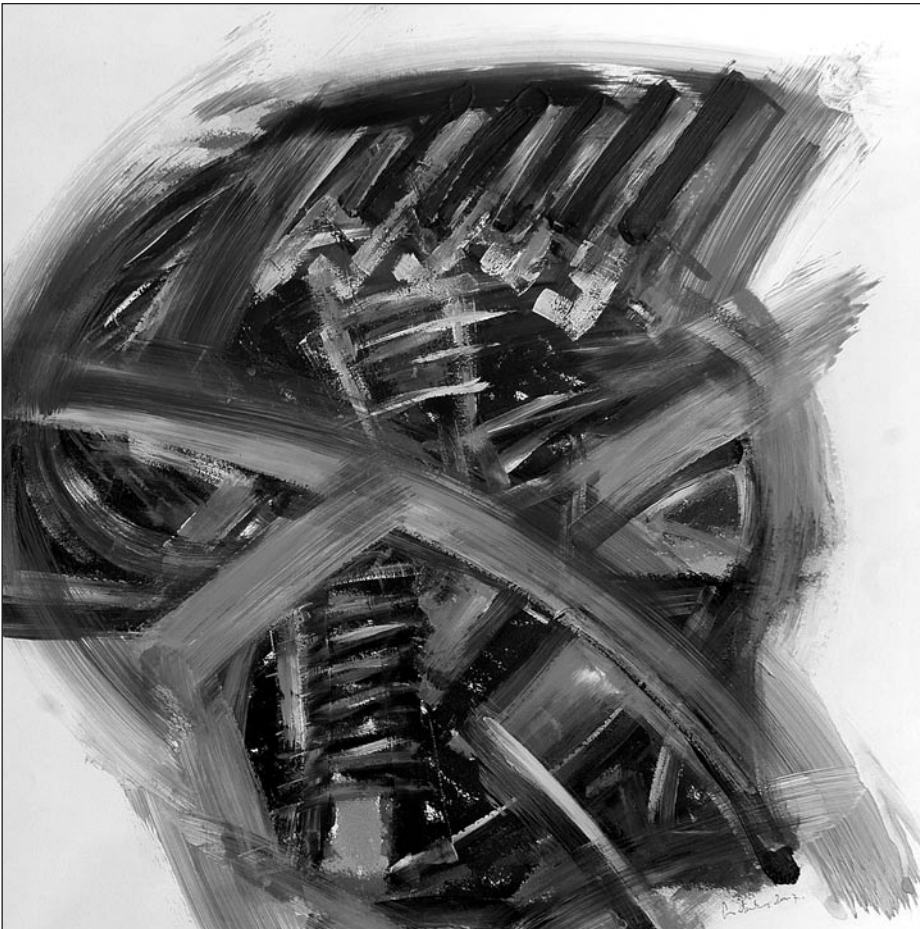

- Mit csinálsz kint? – kiabált a konyha felé. „Nem dugtam el a lábast!” Kipattant az ágyból, meztőláb szaladt ki a hideg konyhaköre.
- Nehogy beleegyél az edénybe! Ha enni akarsz, szedd ki tányérba!
- Csak egy falatot, anyukám!
- Egy falatot sem! Utálom, ha az edénybe eszel! – Kivágott az asztalra egy rózsás pléh tányért. – Nesze! Egyél!
- Milyen gondos vagy te, anyukám! – nézett rá az öreg kedvesen. Amaz nem szólt semmit, csak hófehér haja rezgett vészjóslóan a feje búbján. Hirtelen ránézett, ahogy ott ült a konyhaasztal mellett, előtte a tányér, kevéske gőzölgő főzelékkel. Csak kavargatta békésen, egy kavarással jobbra, egy kavarással balra.
- Mi van, nem ízlik?
- Dehogyanem, édes szép anyukám, senki nem tud úgy főzni, mint te! Csókolom azt a dolgos kezedet ezerszer.
- „Persze, csókolható is, más asszony már rég kirúgott volna”, gondolta, de nem szólt semmit.
- A villanyt ne felejtse el!
- Jól van, te drága szépasszony, jól van! Leoltom.
- „Istenem, mit vétettem, hogy ezt az embert rám sóztad?” Hiába lett végre csend, nem égett a villany sem, a lábas is el lett dugva, már nem tudott elaludni. Így teltek az embert próbáló évek, harag, veszekedés, gyűlölködés közepette. Szentül meg volt győződve arról, ő megy el előbb, bár időnként arra gondolt, talán ha egy- két nyugodt éve lehetne. De semmi esély rá, hisz ezer baja, az öreg pedig olyan egészséges, mint a makk.
- Egyszer azután az öreg fogyni kezdett.
- Na mi van, miért nem eszel? – csodálkozott rá az öregasszony.
- Nem vagyok éhes, szépségem.
- Szépséged neked a rossz nyavalya! – morgolódott.
- Egyik alkalommal leküldte tejért. Sok idő eltelt, még mindig nem jött, akkor felmerült benne, valami nincs rendben. Hirtelen erőteljes csengőhang riasztotta gondolataiból.
- Sanyi papát hoztuk, Gizike néni!
- Görcsbe rándult a gyomra: mi a fene történhetett?
- Itt feküdt a lépcsőház aljában, nagyon gyenge – támogatta a szomszéd a rogyadozó lábú öreget.
- Mi van, apukám? Mi történt? – próbált kedveskedni.
- Semmi, anyukám, semmi – nyöszörgött a másik, de orvost kellett hívni.
- Az sokáig vizsgálgatta, tapogatta, majd kimondta a szentenciát:
- Kórházba kell vinni a bácsit.
- A városi kórházba mentő vitte, odagyűlt az egész család. Kiderült, végbélrák, de már a gyomorra, tüdőre is áterjedt. Mindannyian meg voltak döbbenve, hisz úgy gondolták, a rák fájdalmas, ám az öreg sosem panaszkodott.
- Rövid ideje van hátra, most egy pár napig bent tartjuk, azután haza kell mennie, nem tudunk mit tenni, a fájdalmat majd csillapítjuk gyógyszeres kezeléssel.
- Két hét telt el, amikor leesett az ágyról, az öregasszony nem tudta felemelni, kihívták újra a mentőket. Tolószékbe ültették és elindultak vele.
- A kurva anyád, a kurva anyád – motyogott az asszony felé himbálózó fejével.

Ezek voltak az utolsó szavai, még aznap éjszaka meghalt. A temetésére összegyűlt a család, ez még elfoglaltságot jelentett az öregasszonynak, sütött, főzött, traktált. Majd lassan elcsendesedett a ház. Csoszogva járta végig az áporodott levegőjű helyiségeket, most már az ő egyedüli birodalmát. Lassan teltek a napok, ahelyett, hogy megnyugodott volna, valami nem stimmelt.

Egy forró délután ott ült az ablak előtt, maga elé bámulva. A gondolat úgy csapott le rá, mint a villám: gyűlölni kellene! Úgy érezte, élete nem teljes e nélkül. Hirtelen felriadt. Az utcán egy fekete, csont sovány kutya vonszolta magát lógó nyelvvel. Szemében a felfedezés öröme csillant, igen, aki így bánik a kutyájával, azt igazán lehetne.

Kilenc évszak sorozat